BENDROJO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. balandžio 19 d.*

„Institucinė teisė — Europos piliečių iniciatyva — Socialinė politika — Bendros ekonominės svarbos paslauga — SESV 352 straipsnis — Atsisakymas užregistruoti — Akivaizdus nepatekimas į Komisijos įgaliojimus — Reglamento (ES) Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punktas — Gero administravimo principas — Pareiga motyvuoti“

Byloje T-44/14

Bruno Costantini, gyvenantis Jesi (Italija), ir kiti priede nurodyti ieškovai, atstovaujami advokatų O. Brouwer ir J. Wolfhagen, taip pat solisitoriaus A. Woods,

ieškovai,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą H. Krämer,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2013 m. lapkričio 5 d. Komisijos sprendimą C(2013) 7612 *final*, kuriuo buvo atmestas prašymas užregistruoti Europos piliečių iniciatyvą „Right to Lifelong Care: Leading a life of dignity and independence is a fundamental right!“,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas H. Kanninen, teisėjai I. Pelikánová ir E. Buttigieg (pranešėjas),

posėdžio sekretorius L. Grzegorczyk, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. spalio 28 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Bruno Costantini ir kiti priede nurodyti ieškovai organizavo Europos piliečių iniciatyvą (toliau – EPI) „Right to Lifelong Care: Leading a life of dignity and independence is a fundamental right!“ („Teisė į ilgalaikę priežiūrą. Teisė gyventi oriai ir nepriklausomai yra pagrindinė žmogaus teisė!“, toliau –

* Proceso kalba: anglų.

ginčijama pasiūlyta EPI), kurią Europos Komisijai įteikė 2013 m. rugsėjo 5 d. ir kuria, kaip matyti iš prašymo užregistruoti, siekiama paraginti Europos Sąjungą „pasiūlyti pagrindinę teisę į žmogaus orumą apsaugančius teisės aktus, kuriais būtų užtikrinama tinkama socialinė apsauga ir galimybė gauti kokybišką ilgalaikę priežiūrą, apimančią ne tik sveikatos priežiūrą“.

2 Siekiant patvirtinti ginčijamą pasiūlytą EPI, kaip teisiniu pagrindu buvo remtasi SESV 14, 153 ir 352 straipsniais.

3 2013 m. lapkričio 5 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) Komisija atsisakė užregistruoti ginčijamą pasiūlytą EPI, motyvuodama tuo, kad ji akivaizdžiai nepatenka į Komisijos įgaliojimus teikti siūlymą dėl Europos Sąjungos teisės akto priėmimo siekiant įgyvendinti Sutartis.

Procesas ir šalių reikalavimai

4 Pareiškimu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2014 m. sausio 15 d.) ieškovai pareiškė šį ieškinį.

5 Ieškovai Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

6 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovų bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

7 Grįsdami savo ieškinį ieškovai remiasi trimis pagrindais, kurių pirmasis susijęs su netinkamu 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 211/2011 dėl piliečių iniciatyvos (OL L 65, p. 1) 4 straipsnio 2 dalies b punkto taikymu, antrasis – su gero administravimo principo nesilaikymu, o trečiasis – su motyvavimo nebuvimu.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su netinkamu Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkto taikymu

8 Grįsdami pirmąjį pagrindą, kurį iš esmės sudaro keturios dalys, ieškovai tvirtina, kad Komisija padarė teisės klaidų, kai vadovaudamasi Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punktu atsisakė užregistruoti ginčijamą pasiūlytą EPI. Šiuo klausimu pirmose trijose šio ieškinio pagrindo dalyse ieškovai tvirtina, kad Komisija pažeidė SESV 14, 153 ir 352 straipsnius, kurie ginčijamai pasiūlytai EPI suteikia tinkamą teisinį pagrindą, o ketvirtoje dalyje jie teigia, kad ji pažeidė Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punktą, kai per daug griežtai ir neatsižvelgdama į EPI mechanizmu siekiamus tikslus aiškino ir taikė šioje nuostatoje įtvirtintą sąlygą.

9 Nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas mano, kad pirmiausia reikia išnagrinėti šio ieškinio pagrindo ketvirtą dalį siekiant apibrėžti Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nustatytos sąlygos dėl pasiūlytų EPI užregistravimo reikšmę ir taikymo apimtį, o po to – kitas tris pagrindo dalis.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtos dalies

10 Ieškovai mano, kad Komisija netinkamai taikė Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nurodytą teisinį kriterijų. Konkrečiai jie tvirtina, kad, aiškindama ir taikydama šią sąlygą dėl pasiūlytų EPI užregistravimo, Komisija, atsižvelgdama į reglamento esmę ir tikslus, negali vykdyti per griežtos kontrolės, nes pasiūlytų EPI užregistravimo etape atliekamas vertinimas turėtų jai paprasčiausiai leisti patikrinti, ar piliečių komitetas ir institucijos gali užmegzti dialogą dėl iniciatyvoje keliamo klausimo. Visų pirma, pernelyg griežtas minėtos sąlygos vertinimas prieštarauja EPI mechanizmo tikslui skatinti demokratinį piliečių dalyvavimą. Toliau ieškovai tvirtina, jog taikant Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punktą būtina, kad Komisija atsižvelgtų į pačius EPI siūlančius asmenis, t. y. į tai, kad piliečių komitetų nariams nėra visiškai suprantamas vidinis Sąjungos mechanizmas ir jo ypatumai. Galiausiai ieškovai mano, kad, atsižvelgiant į prieveiksmio „akivaizdžiai“ vartojimą Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte, užregistruoti pasiūlytą EPI turi būti atsisakoma tik tada, jei ji akivaizdžiai nepatenka į Komisijos įgaliojimus, turint omenyje tai, kad teisingo ir tinkamo teisinio pagrindo pasirinkimas labai dažnai vertinamas prieštaringai.

11 Komisija ginčija ieškovų argumentus.

12 Pirma, Komisija teigia, kad pasiūlyta EPI nepatenka į Komisijos įgaliojimus teikti pasiūlymą dėl teisės akto, jeigu nė viena Sutarčių nuostata, kurioje numatyta priimti teisės aktą remiantis Komisijos pasiūlymu, negali būti laikoma teisės akto, sudarančio pasiūlytos EPI dalyką, teisiniu pagrindu. Tai akivaizdu, kai tokia išvada nepriklauso nuo faktinių aplinkybių.

13 Antra, Komisija pažymi, kad Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nustatyta sąlyga turi būti įvertinta ir įvykdyta registruojant iniciatyvą. Be to, šiuo atžvilgiu atlikta teisinė patikra turėtų būti ne paviršutiniška, o, priešingai, išsami, siekiant išvengti tolesnės procedūros tąsos paaiškėjus, kad dėl Sąjungai nesuteiktos kompetencijos Komisija negalės teikti pasiūlymo dėl teisės akto priėmimo.

14 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 1 dalį pasiūlytos EPI užregistravimas Komisijoje yra išankstinė sąlyga norint pradėti rinkti pritarimo pasiūlytai EPI pareiškimus. Šiuo tikslu piliečių komiteto nariai (organizatoriai) privalo pateikti Komisijai informaciją visų pirma apie pasiūlytos EPI dalyką ir tikslus tam, kad ši patikrintų, ar tenkinamos Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalyje nustatytos užregistravimo sąlygos. Pagal Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 3 dalį Komisija atsisako užregistruoti, jeigu netenkinamos to paties straipsnio 2 dalyje nustatytos sąlygos. Tokiu sprendimu nutraukiama procedūra dėl pasiūlytos EPI užregistravimo.

15 Viena iš Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalyje nustatytų užregistravimo sąlygų yra ta, kad Komisija privalo užregistruoti, jei „nėra taip, kad pasiūlyta piliečių iniciatyva akivaizdžiai nepatektų [nepatenka] į Komisijos įgaliojimus pateikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto siekiant įgyvendinti Sutartis“.

16 Reikia priminti, kad pagal ESS 5 straipsnį Sąjungos kompetencijos ribų nustatymas grindžiamas suteikimo principu ir kad pagal ESS 13 straipsnio 2 dalį kiekviena institucija veikia neviršydama Sutartyse jai suteiktų įgaliojimų. Atsižvelgiant į tai, Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte numatyta sąlyga, pagal kurią neturi būti taip, kad pasiūlyta EPI akivaizdžiai nepatenka į Komisijos įgaliojimus pateikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto siekiant įgyvendinti Sutartis.

17 Iš minėtos nuostatos formuluotės aišku, kad Komisija privalo atlikti pirmąjį turimos informacijos nagrinėjimą tam, kad įvertintų, ar nėra taip, kad pasiūlyta EPI akivaizdžiai nepatenka į jos įgaliojimus, nes užregistravus pasiūlymą nagrinėjama išsamiau. Iš tikrųjų, Reglamento Nr. 211/2011 10 straipsnio 1 dalies c punkte numatyta, kad Komisija, gavusi EPI, per tris mėnesius paskelbia pranešimą, kuriame pateikia savo teisines ir politines išvadas dėl EPI, nurodo, kokių veiksmų prireikus ketina imtis ir dėl kokių priežasčių tokių veiksmų imsis arba nesiims.

18 Nagrinėjamu atveju siekiant nustatyti, ar Komisija tinkamai taikė Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nurodytą sąlygą, reikia išnagrinėti, ar, atsižvelgdama į pasiūlytą EPI ir atlikusi pirmąjį turimos informacijos nagrinėjimą, Komisija akivaizdžiai negalėjo pateikti pasiūlymo dėl Sąjungos akto, grindžiamo SESV 14, 153 ir 352 straipsniais, priėmimo.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo pirmos dalies

19 Ieškovai visų pirma teigia, kad Komisija netinkamai įvertino SESV 14 straipsnį, nes pagal šią nuostatą, ypač atitinkančią antrąjį ginčijamos pasiūlytos EPI tikslą, ji gali pateikti pasiūlymą dėl teisės akto. Grįsdami savo argumentus ieškovai remiasi Komisijos užregistruota panašia pasiūlyta EPI „Vanduo ir sanitarinės paslaugos yra žmogaus teisė“, kuria, be kita ko, siekiama, kad aprūpinti vandeniu ir vandens ištekliams valdyti nebūtų taikomos vidaus rinkos taisyklės ir kad vandens tiekimo paslaugos nebūtų liberalizuojamos. Be to, ieškovai tvirtina, kad SESV 14 straipsnio apimties aiškinimas ginčijamame sprendime prieštarauja pagrindiniams Reglamento Nr. 211/2011 principams, nes Komisija negali atsisakyti užregistruoti pasiūlytos EPI, kurios tikslai arba bent vienas iš jų gali patekti į Sąjungos kompetencijos sritį ir tapti piliečių komiteto ir institucijų diskusijų objektu. Galiausiai ieškovai teigia, jog ginčijama pasiūlyta EPI visų pirma siekiama, kad, remiantis SESV 14 straipsniu, ilgalaikei priežiūrai nebūtų taikomos vidaus rinkos taisyklės ir kad ji būtų laikoma universaliąja paslauga, tačiau ginčijamame sprendime Komisija iškraipė ginčijamos pasiūlytos EPI turinį.

20 Komisija ginčija ieškovų argumentus.

21 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija nusprendė, jog SESV 14 straipsnis nėra tinkamas pasiūlytos EPI teisinis pagrindas, nes Sąjungos teisės aktų leidėjas negali įpareigoti valstybių narių teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas (toliau – BESP), jis turi kompetenciją tik nustatyti principus ir sąlygas, kurių laikytis valstybės narės privalo tuo atveju, jeigu savarankiškai nuspręstų teikti konkrečias BESP.

22 Atsižvelgiant į prašymą užregistruoti ginčijamą pasiūlytą EPI, būtent į jos dalyką, tikslus ir aiškinamajame rašte pateikiamą išsamesnę informaciją, reikia patikrinti, ar nėra taip, kad ji akivaizdžiai nepatenka į Komisijos įgaliojimus pagal SESV 14 straipsnį pateikti pasiūlymą dėl teisės akto.

23 Pirma, dėl ilgalaikių priežiūros paslaugų pripažinimo BESP reikia pažymėti, kad pagal SESV 14 straipsnį, nepažeisdamos ESS 4 straipsnio ir SESV 93, 106 ir 107 straipsnių ir atsižvelgdamos į tai, kokią vietą tarp Sąjungos bendrųjų vertybių užima BESP ir koks yra jų vaidmuo skatinant socialinę ir teritorinę sanglaudą, Sąjunga ir valstybės narės pagal savo atitinkamus įgaliojimus ir Sutarčių taikymo sritį rūpinasi, kad tokios paslaugos būtų pagrįstos principais ir sąlygomis, ypač ekonominėmis ir finansinėmis, kurios leistų joms atlikti savo užduotis. Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba nustato šiuos principus ir sąlygas, kuriais nedaroma poveikio valstybių narių kompetencijai laikantis Sutarčių teikti, pavesti teikti ir finansuoti tokias paslaugas.

24 Be to, pagal nusistovėjusią teismo praktiką valstybės narės turi teisę, laikydamosi Sąjungos teisės, nustatyti BESP apimtį ir teikimo organizavimą (2010 m. balandžio 20 d. Sprendimo *Federutility ir kt.*, C-265/08, Rink., EU:C:2010:205, 29 punktas). Jos turi didelę diskreciją apibrėždamos, ką jos laiko BESP, o valstybių narių nustatytą šių paslaugų apibrėžtį Komisija gali ginčyti tik esant akivaizdžiai klaidai. Šią valstybės narės prerogatyvą apibrėžti BESP patvirtina tai, kad Sąjungai nesuteikta speciali kompetencija ir kad Sąjungos teisėje nėra tikslios ir išsamios BESP sąvokos apibrėžties (2008 m. vasario 12 d. Sprendimo *BUPA ir kt. / Komisija*, T-289/03, Rink., EU:T:2008:29, 166 ir 167 punktai; 2012 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *CBI / Komisija*, T-137/10, Rink., EU:T:2012:584, 99 punktas ir 2014 m. liepos 16 d. Sprendimo *Zweckverband Tierkörperbeseitigung / Komisija*, T-309/12, EU:T:2014:676, 105 punktas).

25 Atsižvelgdama į šiuos aspektus, ginčijamame sprendime Komisija galėjo pagrįstai padaryti išvadą, kad ji akivaizdžiai negali pateikti SESV 14 straipsniu grindžiamo pasiūlymo dėl teisės akto, kuriuo siekiama, kad ilgalaikė priežiūra būtų pripažinta BESP.

26 Antra, reikia pažymėti, kad, kaip nurodė Komisija, jokia Sutarčių nuostata jai nesuteikiama teisė teikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto, nustatančio, kad vidaus rinkos taisyklės nėra taikomos paslaugoms. Iš tikrųjų, iš SESV 14 straipsnio matyti, kad jame įtvirtintos specialios taisyklės yra taikomos BESP, nepažeidžiant SESV 106 straipsnio. Taigi, pagal pastarojo straipsnio 2 dalį net įmonėms, kurioms pavesta teikti tokias paslaugas, taikomos Sutartyse nustatytos taisyklės, ypač taisyklės dėl vidaus rinkos ir konkurencijos; nuo šio principo galima nukrypti tik laikantis griežtų sąlygų, kurių egzistavimas priklauso nuo kiekvienoje valstybėje narėje esamų teisinių ir faktinių aplinkybių ir kurias valstybė narė arba įmonė, kuri jomis remiasi, privalo įrodyti kiekvienu konkrečiu atveju (šiuo klausimu žr. 1997 m. spalio 23 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-159/94, Rink., EU:C:1997:501, 94 punktą ir 2001 m. gegužės 17 d. Sprendimo *TNT Traco*, C-340/99, Rink., EU:C:2001:281, 59 punktą). Vadinasi, Komisija neturi siūlyti apskritai netaikyti vidaus rinkos taisyklių paslaugoms, kurių pripažinimas BESP priklauso nuo kiekvienoje valstybėje narėje vykdomos nacionalinės politikos.

27 Todėl ginčijamame sprendime Komisija pagrįstai padarė išvadą, kad ji akivaizdžiai negali pateikti SESV 14 straipsniu grindžiamo pasiūlymo dėl teisės akto, kuriuo siekiama, kad ilgalaikei priežiūrai nebūtų taikomos vidaus rinkos taisyklės.

28 Kiti ieškovų argumentai šios išvados paneigti negali.

29 Visų pirma ieškovai tvirtina, kad SESV 14 straipsnis yra tinkamas teisinis pagrindas siekiant nustatyti BESP teikimą reguliuojančius principus, ir šiuo atžvilgiu nurodo, kad ši nuostata buvo 2008 m. vasario 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/6/EB, iš dalies keičiančios Direktyvą 97/67/EB, siekiant visiško Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos suformavimo (OL L 52, p. 3), teisinis pagrindas.

30 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, nors Direktyvos 2008/6 3 konstatuojamojoje dalyje primenamas EB 16 straipsnis (dabar iš esmės – SESV 14 straipsnis), siekiant pabrėžti BESP vietą tarp Sąjungos bendrųjų vertybių ir jų vaidmenį skatinant socialinę ir teritorinę sanglaudą ir tai, jog reikia rūpintis, kad tokios paslaugos būtų pagrįstos principais ir sąlygomis, padedančiais įgyvendinti nustatytas užduotis, tačiau kaip teisinis pagrindas minėtoje direktyvoje konkrečiai nurodomi EB 47 straipsnio 2 dalis, EB 55 ir 95 straipsniai. Taigi šis argumentas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

31 Be to, ieškovų argumentas, kad Komisija rėmėsi pagrindiniams Reglamento Nr. 211/2011 principams prieštaraujančiu SESV 14 straipsnio aiškinimu, turi būti atmestas, nes EPI mechanizmo dalykas arba tikslas, priešingai, nei teigia ieškovai, yra ne tik pradėti piliečių ir institucijų dialogą, bet ir paraginti Komisiją, kad ši, neviršydama savo įgaliojimų, pateiktų pasiūlymą dėl teisės akto.

32 Toliau ieškovai teigia, kad Komisijos atliktas SESV 14 straipsnio vertinimas iškreipia ginčijamos pasiūlytos EPI esmę, nes joje nurodytu antruoju tikslu siekiama, kad ilgalaikėms priežiūros paslaugoms nebūtų taikomos tam tikros vidaus rinkos taisyklės ir jos būtų pripažintos universaliosiomis paslaugomis. Ginčijamos pasiūlytos EPI esmę taip pat sudaro siekis, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas imtųsi veiksmų tam, jog būtų išlaikytos esamos ilgalaikės priežiūros paslaugos.

33 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nurodant ginčijamos pasiūlytos EPI dalyką ir jos tikslus nepateikiama universaliosios paslaugos sąvoka ir tik aiškinamajame rašte aiškiai kalbama apie universaliąją paslaugą – nurodomas SESV 14 straipsnis, kuriuo vadovaujantis būtų galima pripažinti, kad ilgalaikė priežiūra yra BESP. Todėl Komisija, ginčijamame sprendime nurodydama, kad SESV 14 straipsnis nėra teisinis pagrindas, leidžiantis įpareigoti valstybes nares pripažinti tam tikras

paslaugas BESP, ir pažymėdama, kad ji negalėjo pateikti pasiūlymo dėl teisės akto, kuriuo siekiama uždrausti tam tikroms paslaugoms taikyti vidaus rinkos taisykles, neiškreipė ginčijamos pasiūlytos EPI turinio. Vadinasi, ieškovų argumentas turi būti atmestas.

34 Galiausiai, negalima pritarti ieškovų argumentui, pagrįstam pasiūlytos EPI „Vanduo ir sanitarinės paslaugos yra žmogaus teisė“ užregistravimu. Iš tikrųjų, nors šios pasiūlytos EPI užregistravimas nurodant SESV 14 straipsnį, kaip siūlomą teisinį pagrindą, yra svarbus, tačiau tai nereiškia, kad Komisija aiškiai laikė SESV 14 straipsnį tinkamu teisiniu pagrindu tam, kad būtų pasiūlytas teisės aktas, pagal kurį vandens tiekimo paslaugoms nebūtų taikomos vidaus rinkos taisyklės. Iš tikrųjų, Komisijos sprendimas užregistruoti šią pasiūlytą EPI patvirtina tik tai, kad, Komisijos nuomone, nebuvo taip, jog minėta pasiūlyta EPI akivaizdžiai nepriklauso prie jos įgaliojimų pateikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto siekiant įgyvendinti Sutartis.

35 Vadinasi, kalbant apie SESV 14 straipsnį, ginčijamame sprendime Komisija nepadarė vertinimo klaidų, nes, remdamasi šia nuostata, ji neabejotinai negalėjo pasiūlyti priimti teisės aktą, pagal kurį ilgalaikės priežiūros paslaugos pripažįstamos BESP ir šioms paslaugoms netaikomos vidaus rinkos taisyklės.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo antros dalies

36 Ieškovai tvirtina, kad ginčijamame sprendime Komisija netinkamai įvertino SESV 153 straipsnį, kuris kartu su SESV 14 straipsniu yra tinkamas ginčijamos pasiūlytos EPI teisinis pagrindas, kiek juo remiantis leidžiama nustatyti minimalius darbuotojų socialinio draudimo reikalavimus. Nors ieškovai pripažįsta, kad, kalbant apie nedirbančius asmenis, ši nuostata nėra tvirčiausias teisinis pagrindas, jie teigia, jog šią nuostatą būtina susieti su SESV 14 straipsniu siekiant užtikrinti, kad ilgalaikę priežiūrą galėtų gauti kuo daugiau asmenų, įskaitant darbuotojus.

37 Komisija ginčija ieškovų argumentus.

38 Ginčijamame sprendime Komisija nurodė, kad SESV 153 straipsnis negali būti tinkamas teisinis pagrindas siekiant priimti aktą, kurio dalykas – ginčijamos pasiūlytos EPI dalykas, nes SESV 153 straipsniu leidžiama nustatyti tik minimalius darbuotojų socialinio draudimo ir socialinės apsaugos (išskyrus sveikatos priežiūrą ir ilgalaikę nedirbančių asmenų priežiūrą) reikalavimus.

39 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad ginčijamoje pasiūlytoje EPI numatytos priemonės tik iš dalies patenka į SESV 153 straipsnio taikymo sritį, nes pagal šią nuostatą, aiškiai taikomą tik darbuotojams, neleidžiama priimti teisės aktų dėl prie kitų kategorijų priskiriamų asmenų. Todėl SESV 153 straipsnis pats savaime negali būti teisinis pagrindas siekiant priimti teisės aktą, kurio dalykas – ginčijamos pasiūlytos EPI dalykas ir kuris skirtas visuotiniam ilgalaikės priežiūros Sąjungoje teikimui užtikrinti.

40 Reikia konstatuoti, kad, kaip nurodo ieškovai ir kaip matyti iš aiškinamojo rašto, pridėto prie prašymo užregistruoti, ginčijamoje pasiūlytoje EPI SESV 153 straipsnis nurodomas kaip papildomas veiksmų, kurių turėtų būti imtasi pagal SESV 14 straipsnį, teisinis pagrindas.

41 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas nusprendė, jog Komisija gali atsisakyti užregistruoti ginčijamą pasiūlytą EPI, nes ši akivaizdžiai nepatenka į SESV 14 straipsnio taikymo sritį, todėl turi būti pritarta Komisijos išvadai dėl SESV 153 straipsnio, kuris prašyme užregistruoti nurodytas kaip papildomas teisinis pagrindas.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo trečios dalies

42 Ieškovai iš esmės teigia, kad, pirma, ginčijamame sprendime visai nebuvo išnagrinėtas SESV 352 straipsnis ir, antra, Komisija gali pasinaudoti šia nuostata, kad priimtų priemones, atitinkančias ginčijamos pasiūlytos EPI dalyką ir tikslus.

43 Pirma, iš ieškovų argumentų matyti, kad jie iš esmės ginčija tai, kad ginčijamame sprendime nenurodomi motyvai, susiję su SESV 352 straipsniu. Šiuo klausimu reikia priminti, kad pareigos motyvuoti, kaip esminio procedūrinio reikalavimo, laikymosi kontrolė skiriasi nuo motyvų pagrįstumo kontrolės, kuri priskirtina prie teisės akto teisėtumo iš esmės kontrolės (1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink., EU:C:1998:154, 67 punktas).

44 Todėl šiame pagrinde nurodyti ieškovų argumentai, kuriais siekiama, kad būtų konstatuotas ginčijamo sprendimo motyvavimo nebuvimas atsižvelgiant į SESV 352 straipsnį, turi būti nagrinėjami kartu su šio ieškinio trečiuoju pagrindu, susijusiu su pareigos motyvuoti pažeidimu.

45 Antra, nors šioje ieškinio pirmojo pagrindo dalyje ieškovai siekia įrodyti, kad SESV 352 straipsnis yra tinkamas teisinis pagrindas, tačiau Komisija, atsakydama į Bendrojo Teismo per posėdį pateiktą klausimą, patvirtino, kad remiasi šių argumentų nepriimtinumu pagal 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą.

46 Reikia priminti, kad pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirmą pastraipą, taikomą Bendrojo Teismo procesui pagal šio statuto 53 straipsnio pirmą pastraipą, ir 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ieškinyje, be kita ko, turi būti pateikta pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Šie patikslinimai turi būti pakankamai aiškūs, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas – priimti sprendimą dėl ieškinio, jei reikia, be papildomos informacijos. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir gerą teisingumo vykdymą, kad ieškinys būtų priimtinas, reikia, jog esminės jį pagrindžiančios faktinės ir teisinės aplinkybės išplauktų – bent glaustai, tačiau sklandžiai ir suprantamai – iš paties ieškinio teksto (žr. 2006 m. gegužės 10 d. Sprendimo *Galileo International Technology ir kt. / Komisija*, T-279/03, Rink., EU:T:2006:121, 36 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

47 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad argumentai, susiję su SESV 352 straipsniu, pateikiami ieškinio pirmajame pagrinde dėl Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkto netinkamo taikymo, kuriame ieškovai ginčija, pirma, šios nuostatos aiškinimą ir taikymą ir, antra, minėtos nuostatos taikymą atsižvelgiant į prašyme užregistruoti ginčijamą pasiūlytą EPI siūlomą teisinį pagrindą. Be to, ieškovų argumentų, kuriais remdamiesi jie tvirtina, kad SESV 352 straipsnis yra tinkamas teisinis pagrindas siekiant priimti teisės aktą, pagal kurį būtų galima pasiekti ginčijamos pasiūlytos EPI tikslus, esmė pakankamai aiškiai išplaukia iš ieškinio, todėl Komisija, kaip matyti iš jos rašytinių pastabų, galėjo veiksmingai gintis. Taigi ieškinio pirmojo pagrindo trečia dalis, kiek ji grindžiama netinkamu SESV 352 straipsnio vertinimu, neturi būti laikoma nepriimtina, todėl reikia atmesti Komisijos tvirtinimą.

48 Trečia, iš ieškovų argumentų matyti, jog, jų nuomone, nėra taip, kad ginčijama pasiūlyta EPI akivaizdžiai nepatenka į Komisijos turimus įgaliojimus pagal SESV 352 straipsnį pateikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto siekiant įgyvendinti Sutartis.

49 Šiuo tikslu ieškovai visų pirma tvirtina, kad jei SESV 14 ir 153 straipsnių nepakanka siekiant priimti teisės aktą, kurio dalykas – ginčijamos pasiūlytos EPI dalykas, Komisija gali pasiūlyti teisės aktą, pagrįstą SESV 352 straipsniu. Be to, jie teigia, kad ginčijamoje pasiūlytoje EPI galima pasinaudoti SESV 352 straipsniu. Galiausiai jie tvirtina, jog reikalavimas, kad Sąjungos piliečiai įrodytų, kad su pasiūlytos EPI dalyku susijusio teisės akto priėmimas yra būtinas norint pasiekti Sutarties tikslus, prieštarauja Reglamento Nr. 211/2011 esmei.

50 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal SESV 352 straipsnį tuo atveju, jei paaiškėtų, kad Sąjungai reikia imtis veiksmų tam, kad būtų pasiektas vienas iš Sutartyse nurodytų tikslų Sutartyse apibrėžtose srityse, kuriose jai nebuvo suteikti tam būtini įgaliojimai, Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir gavusi Parlamento pritarimą, vienbalsiai priima reikiamas nuostatas.

51 Pagal teismo praktiką SESV 352 straipsniu, kuris yra neatskiriama institucinės sistemos, paremtos kompetencijų pasidalinimo principu, dalis, neturėtų būti remiamasi, norint išplėsti Sąjungos kompetenciją už bendrosios sistemos, kurią sudaro visos Sutarties nuostatos, ypač tos, kurios apibrėžia Sąjungos tikslus ir veiksmus, ribų. Bet kuriuo atveju ši nuostata negali būti pagrindas priimti nuostatas, dėl kurių būtų pakeistos Sutartys nesilaikant jose tam nustatytos tvarkos (1996 m. kovo 28 d. Nuomonės 2/94, Rink., EU:C:1996:140, 30 punktas). Vadinasi, šios nuostatos taikymas priklauso nuo tam tikrų sąlygų siekiant, kad būtų laikomasi Sutartyse nustatytų kompetencijos ribų ir kad būtų išvengta jos pažeidimo priimant antrinės teisės aktą.

52 Be to, reikia priminti, kad nei SESV 352 straipsnis, nei Reglamentas Nr. 211/2011 nekliudo SESV 352 straipsnio Europos piliečių iniciatyvai (EPI).

53 Dėl EPI mechanizmo pagrindinio tikslo – demokratiško Sąjungos piliečių dalyvavimo – neturėtų būti pažeidžiamas suteiktų įgaliojimų principas ir Sąjungai leidžiama priimti teisės aktus srityje, kurioje jai nebuvo suteikta kompetencija, todėl siūlant EPI reikia taip pat laikytis SESV 352 straipsnyje nustatytų sąlygų. Komisija privalo patikrinti, ar iš pasiūlytos EPI yra aišku, kad ji negalės pateikti pasiūlymo dėl šia nuostata grindžiamo teisės akto. Vis dėlto tai neturi įtakos institucijų vertinimui, ar toks teisės aktas yra būtinas, nes šis vertinimas gali būti atliktas užregistravus pasiūlytą EPI ir prireikus paskelbtas Reglamento Nr. 211/2011 10 straipsnio 1 dalies c punkte numatytame pranešime.

54 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad prašyme užregistruoti nepateikiama informacija, kuri įrodytų, kad įvykdytos SESV 352 straipsnio taikymo sąlygos. Be to, kaip matyti iš aiškinamojo rašto, pridėto prie prašymo užregistruoti, ieškovai pagrindė savo pasiūlymus dėl SESV 14 ir 153 straipsnių, tačiau nepaaiškino priežasčių, dėl kurių SESV 352 straipsnio taikymas būtų pagrįstas. Taip pat iš šio priedo matyti, kad jei Komisija nuspręstų, kad SESV 14 straipsnis nėra tinkamas teisinis pagrindas, reikėtų remtis SESV 352 straipsniu. Todėl, nors ieškovams negalima priekaištauti dėl to, kad prašyme užregistruoti jie neįrodė, jog prašomas priimti teisės aktas yra būtinas, vis dėlto jie privalėjo įrodyti bent jau tai, kad toks aktas yra susijęs su Sutartyse apibrėžtomis sritimis ir juo norima pasiekti Sutartyse numatytus tikslus, o tai būtų leidę Komisijai atlikti išsamų jų prašymo pasiūlytai iniciatyvai taikyti SESV 352 straipsnį vertinimą.

55 Šiomis aplinkybėmis negalima pritarti ieškovų kaltinimui, kuriuo siekiama užginčyti Komisijos išvadą, kad SESV 352 straipsnis akivaizdžiai nėra tinkamas pasiūlymo dėl teisės akto, kuriuo siekiama ginčijamos pasiūlytos EPI tikslų, teisinis pagrindas.

56 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Komisija nepažeidė Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkto ir nepadarė teisės klaidos, kai vertino SESV 14, 153 ir 352 straipsnius. Vadinasi, reikia atmesti visą ieškinio pirmąjį pagrindą.

Dėl ieškinio antrojo pagrindo, susijusio su gero administravimo principo pažeidimu

57 Ieškinio antrajame pagrinde ieškovai iš esmės tvirtina, kad gero administravimo principas reiškia pareigą užtikrinti nuoseklumą, todėl panašios situacijos turi būti vertinamos vienodai, išskyrus atvejus, kai toks skirtingas vertinimas yra pagrįstas, ir kad Komisija neįvykdė šios pareigos, kai atsisakė užregistruoti ginčijamą pasiūlytą EPI, nors užregistravo kitas pasiūlytas EPI. Iš tikrųjų užregistruodama ankstesnes pasiūlytas EPI Komisija nustatė praktiką, pagal kurią tais atvejais, kai kyla abejonių dėl teisinio pagrindo, pasiūlytos EPI užregistruojamos tam, kad būtų pradėtas piliečių ir institucijų dialogas, ir atsižvelgdama į šį tikslą išaiškino Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nustatytą sąlygą. Be to, ginčijama pasiūlyta EPI ir EPI „Vanduo ir sanitarinės paslaugos yra žmogaus teisė“ yra labai panašios, atitinkamai lyginant tiek jų dalykus ir tikslus, tiek siūlomus teisinius pagrindus, o vadovaujantis nuoseklumo principu neturėjo būti atsisakyta užregistruoti pirmąją iniciatyvą.

58 Komisija ginčija ieškovų argumentus.

59 Pirmiausia būtina pabrėžti, kad, atsakydami į Bendrojo Teismo per posėdį pateiktą klausimą, ieškovai aiškiai patvirtino, jog pateikdami šį ieškinio pagrindą jie remiasi nuoseklumo pareigos, kuri yra gero administravimo principo, o ne vienodo požiūrio principo dalis, pažeidimu.

60 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką institucijos savo įgaliojimus turi vykdyti nepažeisdamos bendrųjų Sąjungos teisės principų, kaip antai vienodo požiūrio ir gero administravimo principų, ir kad, atsižvelgdamos į šiuos principus, jos turi paisyti anksčiau dėl panašių prašymų priimtų sprendimų ir ypatingą dėmesį skirti klausimui, ar reikia priimti tokį patį sprendimą. Vis dėlto gero administravimo principas turi būti suderinamas su teisėtumo užtikrinimu (pagal analogiją žr. 2011 m. kovo 10 d. Sprendimo *Agencja Wydawnicza Technopol / VRDT*, C-51/10 P, Rink., EU:C:2011:139, 73–75 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką ir 2013 m. sausio 17 d. Sprendimo *Gollnisch / Parlamentas*, T-346/11 ir T-347/11, Rink., EU:T:2013:23, 109 punktą).

61 Šioje byloje išnagrinėjus ieškinio pirmąjį pagrindą matyti, jog ginčijamame sprendime Komisija pagrįstai galėjo konstatuoti, kad ginčijama pasiūlyta EPI akivaizdžiai nepatenka į jos įgaliojimus pateikti pasiūlymą dėl teisės akto. Taigi, kadangi įrodyta, kad nagrinėjamu atveju Komisija tinkamai taikė Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punktą, iš šio sprendimo 60 punkte nurodytos teismo praktikos matyti, kad ginčijamo sprendimo teisėtumas negali būti ginčijamas vien todėl, kad Komisija nesilaikė tam tikros savo sprendimų praktikos, net jei ji yra nusistovėjusi.

62 Vadinasi, ieškinio antrąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl ieškinio trečiojo pagrindo, susijusio su motyvavimo nebuvimu

63 Ieškovai teigia, kad ginčijamu sprendimu pažeidžiama SESV 296 straipsnyje ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 2 dalies c punkte nustatyta pareiga motyvuoti, ir šiuo klausimu iš esmės nurodo tris kaltinimus. Pirma, jie mano, kad ginčijamas sprendimas, kiek jis susijęs su atsisakymu SESV 352 straipsnį laikyti tinkamu teisiniu pagrindu, nėra pakankamai motyvuotas. Antra, jie kaltina Komisiją tuo, kad ši neišdėstė atsisakymą užregistruoti pateisinančių priežasčių, nors ankstesni panašūs pasiūlymai buvo užregistruoti. Trečia, jie teigia, kad Komisija privalėjo motyvuoti savo pasirinkimą prašymui užregistruoti ginčijamą pasiūlytą EPI griežtai taikyti Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalį.

64 Komisija ginčija ieškovų argumentus.

65 Pirma, dėl antro ir trečio kaltinimų reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką būtina atskirti pareigą motyvuoti, kaip esminį procedūrinį reikalavimą, kuriuo galima remtis pateikiant pagrindą, susijusį su nepakankamu sprendimo motyvavimu ar netgi motyvavimo nebuvimu, nuo motyvų pagrįstumo kontrolės, kuri priskirtina prie teisės akto teisėtumo iš esmės kontrolės ir kuri reiškia, kad teismas privalo patikrinti, ar motyvai, kuriais grindžiamas teisės aktas, nėra klaidingi (šio sprendimo 43 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, EU:C:1998:154, 67 punktas). Iš tikrųjų kalbama apie dvejopą skirtingo pobūdžio kontrolę, todėl Bendrasis Teismas turi atlikti atskirus vertinimus (šio sprendimo 43 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, EU:C:1998:154, 66–68 punktai).

66 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad ieškinio trečiajame pagrinde nurodytuose antrame ir trečiame kaltinimuose ieškovai pateikia su ginčijamo sprendimo vertinimu iš esmės susijusius argumentus, kurie buvo išnagrinėti ir atmesti išnagrinėjus ieškinio pirmąjį ir antrąjį pagrindus. Dėl šių tvirtinimų negali pakisti Komisijos pareigos motyvuoti apimtis.

67 Todėl vykdydamas pareigos motyvuoti laikymosi kontrolę Bendrasis Teismas negali nagrinėti šių kaltinimų. Taigi ieškinio pagrinde, susijusiame su motyvų nebuvimu arba stoka, pateikti kaltinimai ir argumentai, kuriais siekiama užginčyti ginčijamo sprendimo pagrįstumą, turi būti laikomi nereikšmingais (2009 m. liepos 1 d. Sprendimo *Operator ARP / Komisija*, T-291/06, Rink., EU:T:2009:235, 48 punktas).

68 Antra, kalbant apie pirmą kaltinimą iš pradžių reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką SESV 296 straipsnyje nustatytos pareigos nurodyti individualaus sprendimo motyvus paskirtis – suinteresuotajam asmeniui suteikti pakankamai informacijos, kuri jam leistų sužinoti, ar sprendimas yra pagrįstas, ar galbūt turi trūkumų, dėl kurių jo teisėtumas gali būti ginčijamas, o Sąjungos teismui – galimybę vykdyti sprendimo teisėtumo kontrolę (1995 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Tiercé Ladbroke / Komisija*, T-471/93, Rink., EU:T:1995:167, 29 punktas ir 2012 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *J / Parlamentas*, T-160/10, EU:T:2012:503, 20 punktas).

69 Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje, pagal kurią Komisija turi pranešti organizatoriams atsisakymo priežastis, sukonkretinama minėta pareiga motyvuoti, kalbant apie EPI.

70 Be to, taip pat pagal nusistovėjusią teismo praktiką SESV 296 straipsnyje nustatytas reikalavimas motyvuoti turi atitikti ginčijamo akto pobūdį. Pareiga motyvuoti taip pat turi būti vertinama atsižvelgiant į konkretaus atvejo aplinkybes, ypač į akto turinį, ir į motyvų, kuriais remiamasi, pobūdį. Nereikalaujama, kad motyvuose būtų tiksliai atskleistos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes klausimas, ar akto motyvai atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti vertinamas atsižvelgiant ne tik į paties akto tekstą, bet ir į jo kontekstą (2013 m. lapkričio 14 d. Nutarties *J / Parlamentas*, C-550/12 P, EU:C:2013:760, 19 punktas).

71 Galiausiai, iš nusistovėjusios teismo praktikos taip pat matyti, kad motyvuodama savo sprendimus Komisija neprivalo pateikti nuomonės dėl visų argumentų, kuriais suinteresuotieji asmenys rėmėsi per administracinę procedūrą. Pakanka, kad Komisija išdėstytų faktines aplinkybes ir teisinius vertinimus, turinčius esminę reikšmę sprendimo turiniui (2007 m. sausio 11 d. Sprendimo *Technische Glaswerke Ilmenau / Komisija*, C-404/04 P, EU:C:2007:6, 30 punktas; taip pat žr. 1993 m. birželio 29 d. Sprendimo *Asia Motor France ir kt. / Komisija*, T-7/92, Rink., EU:T:1993:52, 31 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

72 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, jog tai, kad ginčijama pasiūlyta EPI nebuvo užregistruota, gali paveikti pačios piliečių teisės pateikti EPI, įtvirtintos SESV 24 straipsnio pirmoje pastraipoje, veiksmingumą. Todėl tokiame sprendime turi būti aiškiai nurodomi motyvai, pagrindžiantys minėtą atsisakymą.

73 Iš tikrųjų, EPI pasiūlęs pilietis privalo suprasti priežastis, kodėl buvo atsisakyta ją užregistruoti. Komisija, gavusi pasiūlytą EPI, privalo ne tik įvertinti ją, bet ir pagrįsti atsisakymą, atsižvelgdama į tokio atsisakymo poveikį Sutartyje įtvirtintai teisei veiksmingai pasinaudoti šia teise. Tai išplaukia iš paties šios teisės, kuria, kaip pažymėta Reglamento Nr. 211/2011 1 konstatuojamojoje dalyje, siekiama sustiprinti Europos Sąjungos pilietybę ir suteikiant piliečiams teisę dalyvauti demokratiniame Sąjungos gyvenime sutvirtinti demokratinį Sąjungos veikimą, pobūdžio (2015 m. rugsėjo 30 d. Sprendimas *Anagnostakis / Komisija*, T-450/12, Rink., EU:T:2015:739, paduotas apeliacinis skundas, 26 punktas).

74 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija konkrečiai nurodė priežastis, dėl kurių SESV 14 ir 153 straipsniai negali būti tinkamas teisinis pagrindas. Tačiau ginčijamame sprendime nepateikiama konkrečių motyvų dėl SESV 352 straipsnio. Vis dėlto, kaip teisingai pabrėžia Komisija, nors ir netiesiogiai, bet neabejotinai iš ginčijamo sprendimo matyti, kad buvo nuspręsta, jog SESV 352 straipsnis, kaip ir kitos Sutarčių nuostatos, nėra tinkamas teisinis pagrindas priimti teisės aktą, kuriuo siekiama ginčijama pasiūlyta EPI siekiamų tikslų.

75 Žinoma, pagal teismo praktiką teisės akto motyvais siekiama aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti teisės aktą priėmusios institucijos argumentus tam, kad jo adresatui būtų suteikta informacija, kuri jam leistų nustatyti, ar šis aktas yra pagrįstas, o jeigu jis turi trūkumų – ginčyti jo galiojimą ir leisti Sąjungos teismui vykdyti šio akto teisėtumo kontrolę.

76 Tačiau reikia taip pat priminti, kad šios pareigos apimtis priklauso nuo įvairių veiksnių. Taigi, reikalaujama ne atskleisti visas tikslias ir svarbias faktines ir teisines motyvų aplinkybes, o tik sprendimo turiniui esminę reikšmę turinčią informaciją, nes klausimas, ar akto motyvai atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, priklauso nuo nagrinėjamo akto pobūdžio ir jo priėmimo konteksto.

77 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad prašyme užregistruoti ginčijamą pasiūlytą EPI nėra jokios informacijos, kuri galėtų pagrįsti SESV 352 straipsnio taikymą. Taigi, kaip teisingai pažymi Komisija, nors iš aiškinamojo rašto matyti, kad prašymą dėl SESV 14 ir 153 straipsnių ieškovai pagrindė nurodydami įvairias aplinkybes, tačiau visiškai nepaaiškino, kodėl SESV 352 straipsnio taikymas yra pagrįstas.

78 Atsižvelgiant į tai, kad SESV 352 straipsnio taikymas priklauso nuo griežtų sąlygų, visų pirma susijusių su būtinybe imtis veiksmų, kad būtų pasiektas vienas iš Sutartyse nurodytų tikslų Sutartyse apibrėžtose srityse, ieškovai privalėjo bent jau paaiškinti, kodėl ginčijama pasiūlyta EPI buvo susijusi su vienu iš Sutartyse apibrėžtų tikslų, tam, kad šiuo atžvilgiu Komisija galėtų atlikti išsamų jų prašymo vertinimą. Iš tikrųjų, jei netenkinamos SESV 352 straipsnio taikymo sąlygos, ši nuostata nėra tinkamas teisinis pagrindas, o Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte numatyta sąlyga neįvykdoma.

79 Vadinasi, atsižvelgiant į aplinkybes ir į tai, kad prašyme užregistruoti ginčijamą pasiūlytą EPI nebuvo nė mažiausios užuominos apie SESV 352 straipsnio taikymo ginčijamai pasiūlytai EPI sąlygas, dėl šios nuostatos pateikiami netiesioginiai motyvai turi būti laikomi pakankamais, todėl ieškinio trečiajame pagrinde nurodytas pirmas kaltinimas turi būti atmestas.

80 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia daryti išvadą, kad Komisija laikėsi pareigos motyvuoti, todėl turi būti atmestas ieškinio trečiasis pagrindas, taigi ir visas ieškinys.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

81 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovai pralaimėjo bylą, jie turi padengti ne tik savo, bet ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Bruno Costantini ir kitų priede nurodytų ieškovų bylinėjimosi išlaidas.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Paskelbta 2015 m. balandžio 19 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Priedas

Robert Racke, gyvenantis Lamadelaine (Liuksemburgas),

Pietro Pravata, gyvenantis Ben Hezė (Belgija),

Zbigniew Gałązka, gyvenantis Lodzėje (Lenkija),

Justo Santos Domínguez, gyvenantis Leganese (Ispanija),

Maria Isabel Lemos, gyvenanti Mealjadoje (Portugalija),

André Clavelou, gyvenantis Vensene (Prancūzija),

Piliečių komitetas „Right to Lifelong Care: Leading a life of dignity and Independence is a fundamental right!“, įsteigtas Briuselyje (Belgija).